

N.N., Cees H., Willem Holleeder

Moeten verdachten met initialen worden aangeduid?

Criminelen en verdachten worden in de krant alleen met hun initialen aangeduid. Maar soms gebeurt dat ook niet. Of maar half. Wat zit daarachter? Moet die regel wel in deze vorm gehandhaafd blijven?

FRANK J.

Illustratie: Frank Dam

Veroordeelden hebben recht op privacy, en dat geldt al helemaal voor verdachten, die immers nog niet schuldig zijn bevonden. Daarom horen kranten verdachten en veroordeelden niet bij de naam te noemen, maar hooguit met hun initialen. Deze aanbeveling komt van het Nederlands Genootschap van Hoofdredacteuren en is te vinden in de stijlboeken van alle belangrijke kranten. Het lijkt een simpele regel, maar kranten passen hem lang niet altijd toe. Waar ligt dat aan? En hoe zou het moeten?

Het initialenvoorschrift is geen etiketteregel van het type 'Taartjes eten we met de hoed op.' De regel dient een maatschappelijk doel, namelijk privacy bieden aan een groep die maatschappelijk zwak staat, door de identificatie te bemoeilijken. Voor een geslaagde identificatie is niet alleen de naam doorslaggevend, maar vooral het totaalplaatje dat de

tekst geeft. Ook geslacht, leeftijd, woonplaats en de plaats van het delict kunnen puzzelstukjes zijn waarmee we de verdachte kunnen identificeren. Dat bleek toen de directeur van de Zettense opvoedingsinrichting voor meisjes opgepakt werd wegens een zedendelict. Vermelding van zijn functie en de inrichting was voldoende om te weten om wie het hier ging. Het is daarom heel goed mogelijk om weliswaar de initialenregel naar de letter toe te passen, maar tegelijk tegen de geest ervan te handelen. Een ander voorbeeld is de manier waarop *de Volkskrant* in 1997 een verdachte introduceerde: "Adri S., oprichter en voormalig eigenaar van het effectenkantoor NIB Strating".

Naming-and-shaming

Deze gevallen zijn te zien als voorbeelden van knuligheid, maar soms lijkt er opzet in het spel. Een